

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ipa

Attentie

42e jaargang Nr. 148 - April 2020

Clappers & Vlieger Media. Uitgave 760

Bezoek aan Fins Lapland Rovaniemi/Salla

Zorgelijke tijden

Wij allen hebben laten blijken dat we mensen een hart onder de riem hebben kunnen geven voor de geweldige inzet die zij betrachten in deze periode van het coronavirus. Mensen in de zorg, het openbaar vervoer, politie, brandweer, ambulancediensten, vuilophalers en zij die op een andere wijze mensen ondersteunen. Voor hen klonk een welverdiend applaus.

Maar nog geen tien minuten nadat minister Bruins (Volksgezondheid) heeft uitgesproken dat niet alleen cafés en restaurants moeten sluiten tot en met 6 april, maar 'ook sauna's en coffeeshops', hebben zich al honderden mensen aangesloten in een rij bij een coffeeshop. Ditzelfde tafereel speelt zich gelijktijdig af voor de gevels van coffeeshops door heel Nederland, getuige foto's op sociale media van Leeuwarden tot Tilburg. Sommige klanten komen rennend aan. Een belachelijke situatie, mensen die niet zonder wiet kunnen. De tijd van staan in de wachtrij voor de coffeeshop hadden zij veel beter kunnen besteden om zich dienstbaar te maken voor getroffen en of hulp voor hen die nu aan huis gekluisterd zijn.

Dan lees je ook dat de Amerikaanse regering een Duits bedrijf wil kopen dat bezig is met de ontwikkeling van een vaccin tegen COVID-19, het coronavirus, meldt de Duitse krant Die Welt op basis van bronnen dicht bij de Duitse regering. President Donald Trump, die eerst de pandemie negeerde omdat het zijn land niet of nauwelijks zou treffen, zou met de aankoop de exclusieve rechten op het mogelijke, nog te ontwikkelen, vaccin willen veiligstellen voor de VS. Hij heeft, volgens bronnen, een groot bedrag over voor de exclusieve rechten op het onderzoek. Trump deed er alles aan om een vaccin voor de VS te krijgen, maar dan alleen bedoeld voor de Amerikanen. Het is te gek voor woorden dat de regering Trump het bedrijf benaderd heeft om naar de VS te verhuizen of deze wetenschappers op te kopen om zo de exclusieve rechten te krijgen. Want wie het vaccin als eerste in handen heeft gaat enorm veel geld verdienen. Met druk van de Duitse regering en van meerderheidsaandeelhouder, software miljardair Dietmar Hopp, zal een effectief vaccin voor de mensen op de hele wereld bereikbaar zijn. Het zou schandalig zijn dat bij deze pandemie het voor een select publiek beschikbaar is. Het gaat hier niet om 'America First' maar om mensen van welke nationaliteit ook. En natuurlijk werden de berichten door de Amerikaanse ambassadeur ontkend. De manier van optreden door de regering Trump om het vaccin exclusief in handen te krijgen is walgelijk, maar typisch Trump.

Op het moment dat ik dit stuk schrijf wordt de druk op de ziekenhuizen, artsen, verplegers, etc., steeds groter. Dat ieder, buiten China, dacht dat het allemaal wel mee zou vallen is van een 'koude kermis' thuis gekomen. Het hoogtepunt van de pandemie moet nog komen. De komende tijd wordt de druk op de intensive care afdelingen van de ziekenhuizen steeds groter,

zullen de tekorten aan beademings- en beschermingsmiddelen hopelijk op tijd worden aangevuld anders zal er een situatie ontstaan waarop misschien geselecteerd moet worden wie wel of niet in aanmerking komt voor plaatsing op de ic-afdeling. Een situatie die de huidige artsen in de ziekenhuizen willen voorkomen. Uitgangspunt is dat iedereen de meest optimale behandeling krijgt om te genezen. Laten we hopen dat de situatie van keuzes maken niet aan de orde komt.

Hartverwarmend is het dat velen de mensen die aan huis gebonden zijn geholpen worden door burens, kinderen en iedereen die op deze wijze een steentje willen bijdragen aan deze crisis. Natuurlijk zal de crisis gevolgen hebben voor de economie, winkels die noodgedwongen moesten sluiten, de cultuursector die zwaar getroffen is omdat er niet kan worden opgetreden en anderen die hun werkzaamheden niet kunnen uitvoeren en dus inkomsten moeten missen. Het thuiswerken van ouders met kinderen die niet naar school kunnen drukt ook zwaar op deze ouders. Het zal daarom ontzettend fijn zijn dat er snel een vaccin ontdekt is om alle slachtoffers te kunnen helpen en daarmee het leed in vele families tot staan kan brengen.

Aan u zou ik willen zeggen: heel veel sterkte de komende periode, hoelang die ook nog zal duren. Help elkander zoveel men kan. Aan alle die werken in ziekenhuizen of op een andere manier bezig zijn het leed te verzachten en ons dagelijks leven op gang houden: een diepe buiging.

Ik wens u allen een gezonde toekomst en zij die door deze pandemie getroffen zijn, zowel betrokkene als hun familie: heel veel sterkte de komende tijd.

Uw voorzitter,
Jan Eijkemans

COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
42e jaargang nr. 148
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jaap Heerschop
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris/contactsecretaris:

Brugt Peper
contact-nijmegen@ipa-nederland.nl

Contactsecretaris:

Jan Nijburg

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniëls
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Activiteiten:

Dick Beerens
dickbeerens@hetnet.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten

Coverfoto: aangeboden door Jaap Binsma

In dit nummer

- 3** Zorgelijke tijden
- 6** De Trias Politica uit evenwicht
- 9** Commandoactie Wassenaarse Slag
- 10** Bezoek aan Fins Lapland
- 15** Agent(e) door de ogen van verpleegkundige
- 16** Schepelingen in quarantaine op Wierngen
- 19** Coronabijstand
- 20** Ambulancebus
- 21** Bestuur IPA-Nederland
- 23** Foto's Jaap Binsma
- 25** Blog: Zit er een politiehond in je auto ?
- 26** Activiteitenoverzicht IPA-Nijmegen
- 27** Activiteiten overige Oostelijke districten

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen
nijmegen@ipa-nederland.nl
Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o.

De Trias Politica uit evenwicht

Tekst: Jan Eijkemans

Foto's: Wikipedia

Met het Urgenda-arrest heeft ons hoogste rechtscollege in Nederland, de Hoge Raad der Nederlanden, een verstoorde verhouding veroorzaakt tussen de staatsmachten. Aldus zeggen juristen van naam en faam. In de Urgenda-zaak gaat het om het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen in 2020 met 25 procent ten opzichte van 1990. De actiegroep Urgenda dwong via de rechter, zowel de Rechtbank, het Gerechtshof en nu ook de Hoge Raad, dat de Nederlandse staat meer moet doen om burgers tegen de klimaatverandering te beschermen en de uitstoot van broeikasgassen in 2020 met 25 procent moet zijn afgenomen ten opzichte van 1990. Wanneer het beleid van Nederland ongewijzigd blijft halen we waarschijnlijk de 17 procent maar net. De Hoge Raad zegt met haar uitspraak dat met de doelstellingen niet te rommelen valt en dat ze gehaald moeten worden.

Wat gebeurd er in deze uitspraak: de rechter past eigenlijk geen wetten toe, maar gebruikt zeer vage noties uit het Europese Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden (verder EVRN) om politieke beslissingen te nemen over de toekomst van Nederland. Artikel 2 van dit verdrag zegt: 'Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet'. Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Is Nederland een rechtsstaat of een rechtersstaat?

Eigenlijk is de vraag hoe rechters met het toetsingsrecht van wetten en verdragen moeten omgaan. De rechter is in Nederland bevoegd om wetten te toetsen op overeenstemming c.q. strijdigheid met mensenrechten uit verdragen. Geen wet mag door de rechter getoetst worden aan de Grondwet, in tegenstelling tot de Verenigde Staten en Duitsland. Nederland heeft als het ware de bescherming van onze grondrechten geheel uitbesteed aan Europa.

In 1975 is de term 'dikastocratie' geïntroduceerd door de voormalige PvdA senator professor Erik Jurgens. Maar wat betekent 'dikastocratie' eigenlijk? De term komt van het Griekse dikastes (rechters) en

kratein (regeren). Het is een term uit de politieke filosofie, en betekent dus "regering door rechters". In tegenstelling tot bijvoorbeeld democratie of dictatuur is het geen staatsvorm. Het gaat om de vraag of tegenwoordig de rechters niet te veel politieke macht uitoefenen, waarmee de trias politica, ofwel de scheiding van de machten en het evenwicht van deze machten, wordt verstoord. Volgens Montesquieu of voluit Charles Louis de Secondat, baron de La Brède et de Montesquieu, wiens naam vaak wordt verkort tot Charles de Montesquieu of alleen Montesquieu, was een Frans filosoof. Hij wordt beschouwd als een van de grondleggers van de sociologie en als een van de belangrijkste filosofen van de Verlichting en leefde van 1689-1755. Volgens Montesquieu dienen de machten niet alleen te worden gescheiden, maar ook in een evenwichtige verhouding tot elkaar te staan. Met andere woorden: De wetgever gaat niet over de rechtspraak, de rechter moet ook niet te gaan wetgeven. Geen van die machten moet op de stoel van de ander gaan zitten.

Wat gebeurd er in deze uitspraak: de rechter past eigenlijk geen wetten toe, maar gebruikt zeer vage noties uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden (verder EVRN) om politieke beslissingen te nemen over de toekomst van Nederland. Artikel 2 van dit verdrag zegt: 'Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet'. Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Eigenlijk is de vraag hoe rechters met het toetsingsrecht van wetten en verdragen moeten omgaan. De rechter is in Nederland bevoegd om wetten te toetsen op overeenstemming c.q. strijdigheid met mensenrechten uit verdragen. Geen wet mag door de rechter

getoetst worden aan de Grondwet, in tegenstelling tot de Verenigde Staten en Duitsland. Nederland heeft als het ware de bescherming van onze grondrechten geheel uitbesteed aan Europa. Zoals bekend hebben rechters krachtens artikel 117 van de Grondwet een onafhankelijke status. Dit blijkt uit het geven dat zij voor het leven worden benoemd (praktisch tot hun 70e) en hun bezoldiging wordt vastgesteld bij wet. Deze onafhankelijkheid zou moeten leiden dat rechters zich helemaal geen zorgen moeten maken over enige belangstelling voor hun werk. In 1803 heeft het Hoogerechtshof van de Verenigde Staten het toetsingsrecht geïntroduceerd en vanaf dat moment wordt er een levendig debat gevoerd over de vraag of rechters activistisch of met meer terughoudendheid de wetten moeten interpreteren.

Een rechter die 'activisties' is kan dan voortvarend daarmee wetgeving laten sneuvelen (in strijd met recht op leven) of aanvullen (verkeersveiligheid, euthanasie), dat allemaal te maken heeft met 'recht op leven'. Willen wij het aan de rechter overlaten om in deze gevallen beleid te gaan voeren of aan de wetgever, die democratisch gecontroleerd wordt?

Mr. G. Corstens, oud-president van de Hoge Raad, zegt dat een rechter 's ochtens blanco naar zijn werk gaat, partijen hoort en feiten vaststelt. Daarop baseert hij, met de wet in de hand, zijn oordeel. Hij is professioneel onbevooroordeeld. Politieke voorkeuren van rechters zijn niet van invloed, rechters komen altijd in het midden uit. De voorzitter van de Raad voor de Rechtspraak, mr. H. Naves, zegt het net op een andere manier. "Rechterlijke uitspraken

kunnen politiek gevoelig zijn, maar dat betekent niet dat rechters aan politiek doen. De rechter kan en mag nu eenmaal niet weigeren uitspraak te doen". De Hoge Raad heeft bepaald in haar uitspraak dat 'de rechter de bevoegdheid heeft de regering tot een strenger klimaatbeleid te dwingen. Maar er zijn ook mensen die een andere mening zijn toegedaan en vinden dat de rechter hier op de stoel van de politiek is gaan zitten. Mr. P. Bovend'Eert, hoogleraar staats- en bestuursrecht aan de Radboud Universiteit, oordeelt dat het Urgenda-vonnis een politieke uitspraak is. "De rechter had weinig juridische maatstaven en heeft naar het EVRM gegrepen. Daarin staat dat de overheid 'passende maatregelen' moet nemen om de gezondheid van haar burgers te waarborgen. Dat is nu toegepast op de klimaatverandering. Het arrest is wel een uitzondering op de regel dat Nederland een rechtsstaat en geen 'rechtersstaat' is. De vraag is nu of een rechter, al dan niet in een speciaal hof, wetten moet kunnen toetsen aan de Grondwet. Nu mag hij dat niet. De staatscommissie-Remkes heeft aanbevolen dat wel mogelijk te maken. Het gebeurt in alle omliggende landen en het zou de gegroeide Nederlandse rechtspraak, van toetsing aan internationale verdragen, een meer eigen constitutioneel karakter geven. Het debat hierover zal mogelijk later dit voorjaar in de Kamer gevoerd worden.

Commandoactie Wassenaarse Slag

In dit bevrijdingsjaar zal IPA Nijmegen e.o. ook aandacht besteden aan de periode 1940-1945 om hen te gedenken die zich hebben ingezet voor onze bevrijding en daarbij om het leven gekomen zijn.

Hieronder een weergave van de actie door Franse commando's om inlichtingen te verzamelen over de Duitse Atlantikwall.

Tekst: deze werd bij de herdenking op 27 februari 2020 uitgesproken door dhr. Rob Mes, voorzitter van de Commando Vereniging Zuid-Holland.

Foto's: Jan Eijkemans

Met het Urgenda-arrest heeft ons hoogste rechtscollege in Nederland, de Hoge Raad der Nederlanden, een verstoorde verhouding veroorzaakt tussen de staatsmachten. Aldus zeggen juristen van naam en faam. In de Urgenda-zaak gaat het om het verminderen van de uitstoot van broeikasgassen in 2020 met 25 procent ten opzichte van 1990. De actiegroep Urgenda dwong via de rechter, zowel de Rechtbank, het Gerechtshof en nu ook de Hoge Raad, dat de Nederlandse staat meer moet doen om burgers tegen de klimaatverandering te beschermen en de uitstoot van broeikasgassen in 2020 met 25 procent moet zijn afgenomen ten opzichte van 1990. Wanneer het beleid van Nederland ongewijzigd blijft halen we waarschijnlijk de 17 procent maar net. De Hoge Raad zegt met haar uitspraak dat met de doelstellingen niet te rommelen valt en dat ze gehaald moeten worden. Wat gebeurt er in deze uitspraak: de rechter past eigenlijk geen wetten toe, maar gebruikt zeer vage noties uit het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden (verder EVRN) om politieke beslissingen te nemen over de toekomst van Nederland. Artikel 2 van dit verdrag zegt: 'Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet'. Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat

uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Is Nederland een rechtsstaat of een rechtersstaat? Eigenlijk is de vraag hoe rechters met het toetsingsrecht van wetten en verdragen moeten omgaan. De rechter is in Nederland bevoegd om wetten te toetsen op overeenstemming c.q. strijdigheid met mensenrechten uit verdragen. Geen wet mag door de rechter getoetst worden aan de Grondwet, in tegenstelling tot de Verenigde Staten en Duitsland. Nederland heeft als het ware de bescherming van onze grondrechten geheel uitbesteed aan Europa. In 1975 is de term 'dikastocratie' geïntroduceerd door de voormalige PvdA senator professor Erik Jurgens. Maar wat betekent 'dikastocratie' eigenlijk? De term komt van het Griekse dikastes (rechters) en kratein (regeren). Het is een term uit de politieke filosofie, en betekent dus "regering door rechters". In tegenstelling tot bijvoorbeeld democratie of dictatuur is het geen staatsvorm. Het gaat om de vraag of tegenwoordig de rechters niet te veel politieke macht uitoefenen, waarmee de trias politica, ofwel de scheiding van de machten en het evenwicht van deze machten, wordt verstoord. Volgens Montesquieu of voluit Charles Louis de Secondat, baron de La Brède et de Montesquieu, wiens naam vaak wordt verkort tot Charles de Montesquieu of alleen Montesquieu, was een Frans filosoof. Hij wordt beschouwd als een van de grondleggers van de sociologie en als een van de belangrijkste filosofen van de Verlichting en leefde

van 1689-1755. Volgens Montesquieu dienen de machten niet alleen te worden gescheiden, maar ook in een evenwichtige verhouding tot elkaar te staan. Met andere woorden: De wetgever gaat niet over de rechtspraak, de rechter moet ook niet te gaan wetgeven. Geen van die machten moet op de stoel van de ander gaan zitten. Wat gebeurt er in deze uitspraak: de rechter past eigenlijk geen wetten toe, maar gebruikt zeer vage noties uit het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden (verder EVRN) om politieke beslissingen te nemen over de toekomst van Nederland. Artikel 2 van dit verdrag zegt: 'Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet'. Dit roept meteen de vraag op of het de bedoeling is dat de rechter nu gaat uitmaken welke klimaatdoelstellingen met 'recht op leven' verenigbaar zijn? Eigenlijk is de vraag hoe rechters met het toetsingsrecht van wetten en verdragen moeten omgaan. De rechter is in Nederland bevoegd om wetten te toetsen op overeenstemming c.q. strijdigheid met mensenrechten uit verdragen. Geen wet mag door de rechter getoetst worden aan de Grondwet, in tegenstelling tot de Verenigde Staten en Duitsland. Nederland heeft als het ware de bescherming van onze grondrechten geheel uitbesteed

Bezoek aan Fins Lapland - Rovaniemi/Salla

Tekst en foto's: Angela en Brugt Peper

De aankondiging in de advertentie van de ANWB was veelbelovend:

“Voel je de koning te rijk in een winters sprookje in Lapland. Laat je betoveren door het witte landschap en geniet van de knisperende sneeuw onder je voeten. Bestuur een sneeuwscooter, rijd over de bevroren meren, maak een ritje in een husky- en rendierslee, wandel door de ongerepte sneeuw en breng een bezoekje aan de ‘Kerstman’”.

Dit avontuur stond al enkele jaren op ons wensenlijstje en daarom moest het nu maar eens gebeuren. Na 8 dagen Fins Lapland kunnen we zeggen dat er niets van gelogen is. Alleen het bezoek aan de kerstman in Santa Claus Village werd geannuleerd omdat dit dorp vele Chinese bezoekers trekt. Door het heersende Corona virus konden we ons helemaal vinden in deze beslissing.

Zondag

Om 01.00 uur liep in Puiflijk de wekker af. Wakker worden, boterhammetje eten en op weg naar Schiphol om de vlucht, HV121 AMS - RVN 06.05 - 10.10 uur te halen.

Na een rechtstreekse vlucht van ongeveer drie uur, landden we op het vliegveld van Rovaniemi, een klein vliegveld met één landingsbaan. Onze bus, die al klaar stond, bracht ons naar het 150 kilometer verder gelegen wintersportplaatsje Salla. Na enkele

kilometers rijden vertelde onze gids dat we inmiddels de poolcirkel waren overgestoken. Na een rit van ongeveer 2 uur over wit besneeuwde wegen kwamen we aan in het comfortabele Spa Hotel Holliday Club Salla, vlakbij het Oulanka Nationaal Park ten noorden van de poolcirkel. Voor aankomst bij het hotel kregen we nog even tijd om een supermarkt te bezoeken. Omdat een biertje of wijntje in het hotel al snel richting € 8,00 ging werd hier gretig gebruik van gemaakt. De prijzen in de supermarkt liegen er ook niet om maar een blikje bier scheelde toch zeker de helft van de prijs.

Nadat we de sleutel van onze hotelkamer hadden gekregen en de koffers hadden uitgepakt was het tijd om onze extra thermokleding en de winterlaarzen op te halen. Een thermo overall is heerlijk warm en onmisbaar bij de safari's, vooral als je lang stiltzit op bijvoorbeeld de sneeuwscooter.

De winters in Lapland zijn lang en koud, met veel sneeuw. De temperaturen lopen uiteen van - 2° tot -20° C waarbij het kwik een enkele keer daalt tot verder onder nul. Toch voelt het minder koud aan dan de thermometer aangeeft. Lapland heeft een landklimaat en de kou is een droge kou. De gevoelstemperatuur is daarom veel aangenamer dan in Nederland en de kans op mooi, droog en helder weer is behoorlijk groot. Bovendien is er zelden veel wind en dat betekent dat je onder de laagstaande zon de hele dag buiten kunt vertoeven. Naast deze extra thermokleding hadden we natuurlijk ook gezorgd voor onze eigen extra warme kleding.

Onze groep bestond uit 45 personen en we werden opgedeeld in 3 groepen. Zo werden alle activiteiten in groepjes van ongeveer 15 personen gedaan.

Maandag

Na een heerlijk ontbijtbuffet stond een sneeuwscootersafari van circa 2 uur met koffiestop op het

programma. Na een korte instructie gingen we met twee gidsen op pad en toerden we, met twee personen per sneeuwscooter, in een rustig tempo door het winterlandschap en de eindeloze bossen. Bomen vol met sneeuw.

De middag hadden we vrij te besteden, we konden, indien gewenst, skiën, langlaufen of een fatbike huren. Wij besloten echter een heerlijke winterse sneeuwwandeling te maken in de omgeving van het hotel. Gewoon heerlijk genieten van de hoge sneeuw. Het was bewolkt met een temperatuur van rond de -10° C. We hadden onze extra thermo overall niet nodig en we liepen ons dan ook al snel heerlijk warm.

Dinsdag

Deze ochtend stond een rendiersledetocht van circa 3 uur gepland, net zoals de Lappen zich traditioneel ook voortbewogen. Het zonnetje scheen een de thermometer gaf -22° C aan.

Dit keer hadden we wel de thermo overall aangetrokken want in de rendierslee zit je langere tijd stil. Na een korte instructie en kennis gemaakt te hebben met onze rendieren, Nirppu en PuistoPoika, gingen we op pad. Iedereen kreeg

zijn eigen slee met rendier. De gidsen ondersteunden waar nodig zodat het voor iedereen heel comfortabel was. Na een ritje van een uur was het tijd voor een stop bij een groep jonge rendieren van ongeveer acht maanden oud. We kregen de tijd om ze te voeren. Een leuke belevenis. De tocht werd vervolgd tot een stop bij een kota, waar we verrast werden op een heerlijk warme kop koffie, thee of warme limonade. Tijd om kennis te maken met een Finse traditie, nl. worstjes grillen op het kampvuur. Deze traditie zou bij alle activiteiten terugkomen.

Een huidige Finse kota is een houten wildernishut. De Finse Laplanders, het Sami-volk, woonden en leefden sinds vroege tijden in zgn. 'kota's', makkelijk verplaatsbare wigwamvormige tenten van rendierhuiden. De vorm was een logisch resultaat van snel kunnen opbouwen en afbreken van deze tenten om de kudden rendieren naar nieuwe graasgebieden te kunnen begeleiden. De huidige kota's zijn feitelijk hiervan afgeleid. Na deze stop was het tijd om terug te gaan naar de stal. Dit hadden de rendieren goed in de gaten en het stapvoets slenteren veranderde in een draf.

De rest van de middag was weer vrij te besteden. Wij besloten gebruik te gaan maken van het hotelzwembad en de Finse sauna. Rond 18.00 uur was het weer tijd voor het eenvoudige

maar goede dinerbuffet. Altijd keus uit vlees en vis dus voor iedereen wat wils.

Woensdag

Deze dag zou een actieve dag worden, tijd voor een sneeuwschoenwandeling. Dit keer was de thermo overall niet nodig want we zouden ons wel warm lopen. Wederom en korte instructie en na wat hulp bij het aantrekken van de sneeuwschoenen liepen we door de sneeuw naar een dichtbij gelegen meertje waar we gingen ijsvissen. Daarvoor moesten we eerst met een grote ijsboor een gat boren in de ruim 50 centimeter dikke ijsvloer. Daarna konden we gaan ijsvissen. Na een halfuurtje stond de teller van de vangst nog op nul.

Tijd om in beweging te komen. Onder leiding van twee gidsen wandelden we in de mooie Finse natuur. De werking van de sneeuwschoen was wel duidelijk, zo konden we door de hoge sneeuw lopen zonder er ver in te zakken. Gewoon wandelen in de losse sneeuw is n.l. geen doen. Halverwege stond de traditionele stop weer gepland, keuze uit warme drankjes en dit keer kregen we i.p.v. een grillworstje een tosti met een rendierhamburger. Rendiervlees is te vergelijken met het eten van wild. Het was dan ook een heerlijk rendierhamburgertosti. Na de stop gingen we weer op pad naar het beginpunt.

Aan het eind van de middag stond er een Noorderlichtpresentatie op het programma. Het noorderlicht is een bijzondere natuurverschijnsel. Na de presentatie werd wel duidelijk dat het zien van het noorderlicht geen vanzelfsprekendheid is. Hoe ontstaat het noorderlicht? Vanuit onze zon worden voortdurend elektrisch geladende deeltjes de ruimte in geslingerd, de zonnwind genaamd. Dit gebeurt met een snelheid van gemiddeld 400 km/sec, maar kan variëren tussen 250 en 2.500 km/sec. Een klein deel van deze deeltjes zal na een reis van ongeveer 150 miljoen kilometer onze aarde bereiken. Wanneer deze geladen deeltjes vervolgens in onze atmosfeer botsen met

zuurstofatomen en stikstofmoleculen worden er lichtdeeltjes gegenereerd. Bij voldoende botsingen aan de nachtzijde van de aarde kunnen we dit uitgezonden licht met het blote oog waarnemen. Inmiddels hadden de meeste mensen uit onze groep, wij dus ook, de Noorderlicht app (Aurora) geïnstalleerd. Al met al een mooie presentatie, met mooie foto's van het noorderlicht. Aan het einde van de presentatie kregen we te horen dat de kans om het noorderlicht te zien de volgende avond redelijk groot zou zijn. Tenminste, als het helder weer zou zijn, en wel tussen 22.00 en 24.00 uur. Na de presentatie konden we in een mooi Kota-restaurant genieten van een heerlijk diner met Lapse specialiteiten met veel vis, vlees, groente en vruchten.

Donderdag

's Ochtends was het tijd voor onze huskysafari. Zoals gebruikelijk kregen we de nodige informatie. Tijdens de uitleg lieten de honden al duidelijk horen dat ze er veel zin in hadden. De honden barstten van de energie en wilden graag hun werk doen. Duidelijk was dat de rem belangrijk was. Gewoon met je lichaamsgewicht

op de rem gaan staan. De rem, een stang met pennen achter op de slee, moesten we dan in de sneeuw prikken waarna de slee tot stilstand kwam. Ieder koppel kreeg een slee met honden toegewezen. De meeste sleeën hadden 6 honden. Wij kregen een slee met zeven honden. Kortom, werk aan de winkel door heuvel op mee te stappen om de honden te helpen en heuvel afwaarts af te remmen zodat de slee de honden niet in zou halen. Een mooi samenspel tussen mens en dier, waarbij de honden door achterom te kijken het signaal afgaven dat ze heuvel op best wat ondersteuning konden gebruiken. Het weer was weer voortreffelijk, met een mooie blauwe lucht en weer rond de -20° C vorst. Dus heerlijk genieten van de tocht door de bossen. En je raadt het al, weer een stop. Dit keer niet in een kota maar in de openlucht alwaar we een kampvuur maakten. Zo konden we lekker opwarmen bij het vuur, en door het nuttigen van warme drankjes en het grillen van (ja, weer) een worstje kwamen we heerlijk op temperatuur. Na de stop vervolgden we onze tocht. Deze safari hebben we toch wel als hoogtepunt van de reis ervaren.

Na het diner hielden we de de Aurora app goed in de gaten. Het was jammer genoeg redelijk bewolkt maar de app gaf aan dat de kans op dit natuurverschijnsel deze vanavond 45% was.

Dus de warme kleding

toch maar weer aangetrokken om op weg te gaan naar een open plek (een meertje) in de buurt. Tijdens het wandelen trok de hemel open. En ja hoor, net over tien was de bewolking helemaal weggetrokken, zodat we hoopvol wachtten om dit bijzondere natuurverschijnsel te mogen aanschouwen. Inmiddels waren we niet de enigen die deze beslissing hadden genomen en we stonden zo met een groep van een man of 20 te wachten. Ons wachten werd al snel beloond door een prachtig schouwspel: het noorderlicht (Aurora Borealis). Gedurende een uur kregen we regelmatig het natuurverschijnsel in verschillende vormen en kleuren te zien. Het lukte ons om met een eenvoudig foto toestel een paar mooie plaatjes te schieten. Zelfs het noorderlicht met een vallende ster. Het is niet te beschrijven wat dit voor ervaring is.

Vrijdag en zaterdag

Deze dagen konden we vrij besteden en optioneel excursies boeken of skiën. Het skigebied met 15 pistes op de Sallatunturi berg (500 meter) ligt naast het hotel. Ook een sneeuwschoenwandeling, langlaufen of fietsen op de fatbike behoorden tot de mogelijkheden. De langlauftracks en andere geprepareerde routes startten direct naast ons hotel. Het was weer een mooie zonnige dag en we besloten overdag een wandeling te maken. Deze wandeling, zo met zijn tweeën, in de volledige stilte door de oneindige bossen zonder mensen te ontmoeten, was voor ons een onvergetelijke ervaring. We hadden 's avonds een extra rendiersafari geboekt. We gingen op zoek naar het noorderlicht per rendier. In de rendierslee gleden we door het stille Winterwonderland

naar een open plek waar kans was om het noorderlicht te zien. Het was deze avond bewolkt zodat dit natuurverschijnsel deze avond jammer genoeg niet te zien was. Maar goed, we hadden al zoveel geluk gehad dat we alleen maar konden genieten van deze tocht. Uiteraard kregen we onderweg weer iets warmes te eten en te drinken.

Zaterdag

Een vrije dag. We troffen het weer met het weer en we besloten om weer een mooie wandeling te maken. Na een tocht van een kleine 10 kilometer keerden we moe en voldaan terug naar het hotel. Later bezochten we nog de SnowLouche, een ijs hotel en ijsbar naast het hotel, met ijskunst. Een mooie afsluiter van onze vakantie.

Zondag

De dag van vertrek. Dit betekende op tijd opstaan, snel ontbijten om vervolgens in de bus te stappen die ons naar de luchthaven van Rovaniemi zou brengen voor de terugvlucht van 10.55 uur. Onderweg kwam het gesprek over storm Ciara, die 's middag in volle omvang over Nederland zou razen, al snel op gang. Na een vertraging van een klein uur ging onze kist de lucht in. Tijdens de vlucht kregen we diverse keren het signaal 'Fasten your seatbelts'. Volgens de piloot was er kans op turbulentie. Na een vlucht van 3 uur werd de landing ingezet waarbij het toestel zijwaarts op en neer bewoog. Ondanks dat zette de piloot het toestel keurig neer, waarna er een applaus klonk in het vliegtuig. Complimenten voor de cockpitbemanning. We waren weer thuis.

De agent(e) door de ogen van een verpleegkundige

Rebecca Hoekstra Andringa werkzaam bij Isala Ziekenhuis - Zwolle.

Agenten, laten we eerlijk zijn, ik ben er niet altijd dikke maten mee. Met name op die momenten dat een agent achter een container een laserstraaltje op mijn gestroomlijnde auto gericht heeft, of wanneer er een flap wappert achter mijn ruitenwisser omdat ik verkeerd geparkeerd sta.

Geloof me, meerdere malen heb ik wel eens iemand subtiel stijf gescholden, in de auto dan he, held dat ik ben. Maar steeds vaker kom ik vanuit mijn professe als verpleegkundige (spoed eisende hulp voor hart & long patiënten) in aanraking met de politie.

Daarom dicht ik deze lofzang toe aan onze samenwerking, maar vooral aan de agent.

Agenten, ben verrekke blij wanneer zij voorkomen dat een patiënt de hut kort & klein slaat zodat wij ons werk kunnen doen, want laten we eerlijk zijn met een grote mond redden we ons wel maar daarna wordt het wat penibeler

Echter het is veel meer dan dat

De politie is vaak ter plaatse bij een reanimatie, soms als eerste hulpverlener.

De agent is degene die de patiënt aan de AED slingert, en omdat de eerste klap een daalder waard is,

deze ook uitdeelt. Dat is fantastisch omdat dit een eerste levensreddende handeling is, met als gevolg zo weinig mogelijk schade aan het brein.

De agent reanimeert, en in bloedvorm is de politie bijna in staat om de patiënt door de stoeptegels heen te drukken met hart massage.

De agent reanimeert, registreert en informeert.

Informeert familie van een reanimatie/trauma patiënt en begeleidt hen naar het ziekenhuis. In mijn ogen een stukje zorgverlening die soms kan grenzen

aan alle logica van ons bestaan wanneer het om papa's, mama's en kinderen gaat.

De agent, die net als wij, familie moet vertellen dat hun geliefde is overleden en dat kinderen nooit meer thuis komen.

Het zijn dezelfde agenten die een knuffelbeer aan een kind uitdelen wanneer er iets is gebeurd wat het verstandelijk vermogen van een kind te boven gaat.

Het zijn de agenten die op gepaste wijze een ruimte verlaten tijdens een slecht – nieuws gesprek om vervolgens om het hoekje te staan wachten om afscheid van de familie te nemen.

En het zijn diezelfde agenten die mij in de ogen aankijken en weten dat het leven soms echt zo ontzettend klote kan zijn, om vervolgens zacht te zeggen; "veel sterkte"

Dit is een kant die bijzonder weinig wordt belicht, maar absoluut de bewustwording waard is.

Dank daarvoor, dank voor de samenwerking.

Ik weet niet zo goed of dit uiteindelijk bij een politie - orgaan terecht komt, echter het is een schot voor de boeg waard, om in de terminologie te blijven.

Schepelingen in quarantaine op Wieringen

Tekst: Jan Maarten Pekelharing (Oneindig Noord-Holland)

Foto's: Historische Vereniging Wieringen en Internet

Besmettelijke ziektes indammen. Dat was ook vroeger de aanpak. Reizigers moesten bij twijfel eerst in quarantaine. Op Wieringen werd daar een speciaal kamp voor ingericht.

Quarantaine, op Wieringen wisten ze er alles van. Zoals we in de huidige tijden van het coronavirus ondervinden, kan het nodig zijn besmettelijk zieken te isoleren. Een van de plekken die lange tijd hiervoor gediend heeft, is het uiterst westelijke puntje van Wieringen dat toen nog een eiland was. Nu ligt het in de kop van het vaste land van Noord-Holland.

De Quarantaineweg op Wieringen grenst aan de Waddenzee. Op oude kaarten staat duidelijk aangegeven dat niet ver van Balgzand ongeveer 10 ha van het eiland was afgebakend. Hier was in 1806 (de Franse tijd) een kampement opgetrokken om zieke en besmette schepelingen op te vangen. Op deze wijze wilden de autoriteiten voorkomen dat binnenkomende schepelingen allerlei besmettelijke ziekten het land in zouden brengen. 'De pesthuizen' werden de

ziekenbarakken door de eilanders wel genoemd. De barakken kwamen goed van pas in tijden dat in Europa cholera heerste. Op het terrein stonden, behalve de gebouwen om zieken onder te brengen, woningen voor de geneesheer, de intendant en de pakhuismeester.

'Strengere visitatie'

In de jaren van de VOC, ver voor 1806 toen een hoekje van Wieringen als quarantaineplek werd ingericht, was dit eiland al de plek waar schepen heen moesten om een tijdje te blijven liggen, voordat ze door mochten zeilen naar Amsterdam of Enkhuizen. In de tussentijd konden de deskundigen controleren of er geen besmettelijke ziektegevallen aan boord waren. Mocht er in Europa een besmettelijke ziekte heersen dan gold het quarantainereglement. Dat betekende dat binnenkomende schepen die uit verdachte streken kwamen, eerst koers moesten zetten naar speciale quarantaineplaatsen, zoals bij Wieringen. Dat was bijvoorbeeld het geval in 1831. Schepelingen waren, zoals de kranten toen meldden, 'aan eene strenge visitatie en een observatie quarantaine van 10 dagen onderworpen'. Daar viel niet mee te marchanderen, want een kapitein die uit Riga en Hamburg naar Amsterdam was komen varen,

werd 'onder bewaking van eenige kanonneerbooten naar Wieringen teruggezonden.'

Driemaster met landverhuizers

Een schrijnend tafereel moet zich in oktober 1853 hebben afgespeeld op de Amerikaanse driemaster Michaël Angelo. Dat schip was met zo'n driehonderd Duitse landverhuizers aan boord op weg naar Amerika. In Willemsoord bleek echter dat er cholera heerste onder de emigranten, waarop de minister van Marine terstond het bevel gaf door te varen naar Wieringen.

De minister stuurde ook officieren van gezondheid van de marine daarheen. En natuurlijk geneesmiddelen en andere noodzakelijke spullen. Voordat het schip naar Wieringen kon vertrekken, berichtten de dagbladen destijds, waren al zestien mensen overleden. Bij aankomst telde men nog eens zes doden.

Opeengehoopt op tussendek

Lees even mee in het verslag van de krant: 'Bij onderzoek van het schip bleek, dat, hoezeer het tusschendeks betrekkelijk hoog mogt worden genoemd, daarin echter 297 personen van allerlei jaren en kunne waren opeengehoopt, van welke sommigen tot ligging en dekking niets bezaten

dan eene vaste kooi tegen boord, in den eigenlijken zin des woords een bak in welke de gansche familie moest slapen, ja! bijkans woonde, op een weinig los daarin geworpen gedroogd zeewier.'

En op dat tussendek twee rijen kooien boven elkaar. Het was er zo vol gepakt dat er nauwelijks lucht was. Kapitein noch stuurman leek zich iets van het lot van de passagiers aan te trekken. Met moeite had de kapitein zich laten overtuigen onverwijld naar Wieringen te vertrekken.

Daar konden de zieken worden opgevangen in het quarantainegebouw. Dankzij de zorgen van twee officieren van gezondheid wist men het totale aantal sterfgevallen van de Duitse landverhuizers te beperken tot dertig. Als de Nederlandse autoriteiten niet krachtdadig hadden ingegrepen, was vermoedelijk driekwart van de landverhuizers van de Michaël Angelo bezweken. Aldus het Algemeen Handelsblad van 21 oktober 1853.

De dag voor hun vertrek uit Wieringen kregen de schepelingen een brief van het Wurtembergse consulaat met de toezegging dat zij elk bij aankomst in New York een bedrag van 25 gulden zouden ontvangen als vergoeding voor de behandeling aan boord. Of ze dat geld in Amerika ook hebben gekregen, is niet bekend.

De overleden Duitsers zijn op Wieringen achter gebleven. Zij zijn begraven op het kerkhof van Westerland, een dorpje nabij de quarantaineplek.

Moelijk te bereiken

Als we ene kapitein John Edward mogen geloven, was het overigens niet zo eenvoudig om bij Wieringen in quarantaine te gaan. Hij sprak in een brief van 1830 aan de krant van een 'nominale quarantaineplaats', omdat het 'somwijlen twee, drie en meer dagen' kostte, afhankelijk van de wind, om die plaats te bereiken.

Bovendien moest er een loods komen, die op Texel woonde, en dus onmogelijk op de dag dat het schip bij Den Helder arriveerde aan boord kon komen. En dan moest je nog 'met vele kosten en gansch niet zonder gevaar', de reis richting Balgzand aanvaarden. Mocht je verder in het seizoen zitten, aldus John Edward, dan ben je ook nog aan het gevaar van ijsgang blootgesteld.

Bezoeker

Een bezoeker van Wieringen, die midden negentiende eeuw na drie uren varen van de haven van het Nieuwe Diep (bij Den Helder) op eiland was aangekomen, ontmoette daar een 'kolonel ter zee', die belast

bleek te zijn met het bestuur van de quarantaine. De reiziger zag een ruime plaats met hekken er omheen. Er stonden enkele loodsen voor het opslaan van goederen, een hospitaal en de woning voor de opzichter.

De inrichting was sinds 1806 niet aangepast en er ontbrak veel aan vond de bezoeker. Maar, zo kreeg hij te horen, er bestonden plannen voor uitbreiding en verbetering om besmettelijk zieken op te kunnen vangen.

Veertig dagen

Quarantaine, afgeleid van het latijnse quadraginta (40), zou slaan op de veertig dagen die men indertijd aanhield bij aankomst van een schip uit een streek waar besmettelijke ziekten heersten, zoals cholera of pest. Of indien een schip binnen kwam varen met zieken aan boord. De gebruikelijke observatietijd is inmiddels minder dan veertig dagen, maar de benaming is gebleven.

De barakken van de quarantaine op Wieringen zijn in 1876 afgebroken. De Marine benutte nadien het terrein op Wieringen voor het opslaan van kruut. En er verrezen werkplaatsen van de marine. Er kwam een wat men op het eiland een 'bewaarder' noemde, wonen. Een marineman dus. Rond 1920 is het terrein ontruimd. Een deel van het terrein werd bestemd voor de aanleg van een (nooit gerealiseerde) spoorverbinding. Op het vroegere quarantaineterrein kwam een camping.

Aan de jaren dat hier besmettelijk zieken werden opgevangen en verpleegd herinnert alleen nog het straatnaambordje Quarantaineweg. Een lange, stille, dijkweg langs de uitgestrekte Waddenzee.

Coronabijstand

Beste leden,

Via een lid van het district Oost Nederland kreeg ik onderstaande link toegezonden.

Het gaat om assistentie van oud-collegae die tijdens de Corona crisis assistentie kunnen verlenen.

Ik heb begrepen dat het om een inventarisatie gaat en dat directe inzet nog niet aan de orde is.

Met vriendelijke groet/ kind regards

Kees Jongh

Secretaris Landelijk Bestuur/ Secretary-General

International Police Association The Netherlands

Beste voormalig collega,

Allereerst dank voor je aanbod om ons te komen helpen in deze corona-crisis, dat waarderen we erg!

Registratie

Door de maatregelen van de overheid komt er deels capaciteit in de eenheden vrij, omdat bijvoorbeeld evenementen zijn afgelast. Aan de andere kant vragen de aangescherpte maatregelen ook om meer toezicht vanuit de politie. Aan de hand van de operationele noodzaak en bescherming van politiepersoneel beslissen we steeds in overleg met het bevoegd gezag wat we wel en niet doen, of op een ander moment.

Dit betekent dat we op dit moment nog niet kunnen aangeven of, hoe en wanneer we jouw hulp kunnen gebruiken. Daarom willen we je vragen om je middels deze link, <https://kombijde.politie.nl/coronabijstand>, te registreren, zodat we je kunnen informeren op het moment dat we concreet weten hoe we de inzet van voormalige politiemedewerkers vorm gaan geven.

Mocht je nog andere voormalige politiemedewerkers kennen die zich nu ook graag voor de politie willen inzetten, verwijst ze dan naar <https://kombijde.politie.nl/coronabijstand> om zich te registreren

Was je handen
regelmatig

Hoest en nies in de
binnenkant van je
elleboog

Schud geen handen

Gebruik papieren
zakdoekjes

Ambulancebus

Door Tammo Beishuizen – artikel staat ook op Dvhn.nl

Steven Arnold (35) uit Groningen is chauffeur van de ambulancebus, die maandag buiten zijn schuld met pech naar het Noorden moest worden gesleept. De ritten maken grote indruk op Arnold. “Na een trip weet je waarvoor je het doet. Artsen stonden met tranen in de ogen naast de bus.”

Drie keer reed Steven Arnold de coronabus naar het Zuiden van Nederland om in Breda, Veldhoven en Heerlen coronapatiënten bij ziekenhuizen op te halen. “Dan zie je met eigen ogen hoe overbelast de ziekenhuizen daar zijn. Het heeft diepe indruk op mij gemaakt. Als artsen je met betraande ogen uitzwaaien doet me dat wel iets. Ik ben een gevoelsmens en dergelijke beelden laten me niet koud, maar het werkt anderzijds ook erg motiverend.”

Uitdaging

Een ‘tripje’ naar het Zuiden is appeltje eitje voor de ervaren chauffeur, maar een terugreis met zes coronapatiënten en een compleet medische staf van artsen en verpleegkundigen aan boord, maakt de terugweg tot een uitdaging. Wat heet. “Je moet natuurlijk voorkomen dat de bus heen en weer gaat, want dan kunnen de medici vallen. De patiënten worden kunstmatig in slaap gehouden,

maar voor hun is het ook belangrijk dat de reis perfect verloopt. Zelfs voor een slecht wegdek moet je uitkijken.”

Slechts twee keer op het rempedaal gestaan

“Belangrijk is dat je in een vloeiende lijn naar Groningen rijdt. Dat betekent onderweg zo weinig mogelijk remmen. Want, de bus remt op lucht en reageert direct als ik op het rempedaal trap. De eerste keer van Breda naar Groningen heb ik slechts twee keer aan het rempedaal gezeten. Mede met dank aan de begeleiding van de motoragenten. Als het nodig is maken zij de weg vrij.”

“We werken als een hecht team en staan steeds via de mobilfoon met elkaar en de verkeersleiding in Driebergen in verbinding. Op de weg zijn we een opvallend transport en dat merk je aan de reacties van mede weggebruikers. Ze zien mij achter het stuur met een mondkapje en steken een duimpje omhoog.”

Eigenlijk is de bus, eigendom van de drie noordelijke Regionale Ambulancevoorzieningen (RAV's), bedoeld om bij een calamiteit razendsnel zes mobiele behandelplaatsen tegelijk ter plekke te brengen. “Maar nood breekt wet in deze uitzonderlijke periode, en daarom is besloten er een mobiele IC van te maken met alles er op

en er aan. Van zuurstof tot speciale monitoren. Best bijzonder.”

Zernike-lijn

Dat Arnold op de bus rijdt is volgens de bescheiden ambulance chauffeur (‘dit moet vooral geen Arnold-show worden’) toeval. “Ik was ingeroosterd en beschik over ervaring met het rijden op een bus. Ik ben ooit begonnen als taxichauffeur en heb daarna een aantal jaren bij Arriva op een streekbus gereden, onder andere op de Zernike-lijn. Maar we gaan nu een pool maken van collega's die ook ervaring hebben met het rijden op een bus. Dat moet ook, want rijden op de coronabus is best inspannend.” Wat ook heel belangrijk is, zo heeft Arnold opgestoken van zijn eerste reis. “Zorg goed voor jezelf. Ik had voor de terugreis van Breda naar Groningen te weinig gegeten en gedronken. Dat overkomt mij niet weer.”

Met zestien kilometer per uur en amper duizend toeren naar de afrit Begin deze week baalde de chauffeur stevig toen hij de bus met pech langs de snelweg moest parkeren. “Ik heb even flink gevloekt.”

Hoewel hij er niets aan kon doen voelde het niet tof. “Vanuit het busje met reserve materiaal dat achter ons reed, kreeg ik een seintje dat er iets weglekte. Toen ik in de zijspiegel keek wist ik voldoende. Vloeistof. Met

amper 1000 toeren en een snelheid van zestien kilometer per uur kon ik de bus nog naar een afrit rijden. Toen was het echt over.”

“Reparatie ter plekke was onmogelijk,

maar gelukkig zijn we door de sleepdienst naar Groningen gebracht. De reis vanaf Nijmegen was heel bijzonder. Doordat de motor het niet meer deed was de kachel uitgevallen. Iedereen aan boord heeft de reis

naar het UMCG met warmtedekens afgelegd. Uiteindelijk is de reis prima en veilig verlopen, mede ook omdat de noodaggregaat zijn werk deed en de apparaten daardoor hun werk konden blijven doen. En die chauffeur van de sleepdienst heeft prima gereden. ‘Mijn vader en vriendin zijn mijn uitlaatklep’

Arnold prijst zich in de gelukkige omstandigheid dat hij prima collega's heeft, waarmee hij zijn ervaringen kan delen. “We waren al hecht, maar de saamhorigheid is nu ongekend. Bij mijn vader, die al sinds 1987 op de ambulance rijdt, kan ik ook altijd terecht. Hij is mijn uitlaatklep. Dat geldt ook voor mijn vriendin, want ik ben weliswaar een professional, maar ook een gevoelsmens. En dat komt naar boven als je de ellende in die ziekenhuizen ziet.”

Dit is een artikel van Dagblad van het Noorden. Vanwege de crisis heeft de krant alle corona-content gratis gemaakt. Je moet je alleen registreren.

Bestuur IPA Nederland

Van links naar rechts:

Bert Pel (ledenwerving)
George Medendorp (vice-voorzitter)
Ger van Dijk (penningmeester)
Kees Jongh (secretaris)
Willem Schewe (voorzitter)
Patrick Reinerink (educatie)

Sergej Veenendaal (travel) ontbreekt op de foto

Foto's worden gepubliceerd met toestemming van Jaap Binsma.

Blog: ‘Zit er een politiehond in je auto?’

Tekst: Hugo Roossink

Ik krijg via de meldkamer het verzoek om naar een adres in Leeuwarden te gaan. Er is een steekincident geweest en de verdachte is mogelijk nog in de woning, samen met het slachtoffer. Op het moment dat ik mijn oprit af wil rijden, hoor ik via de portofoon dat collega's het slachtoffer in de woning hebben aangetroffen met meerdere steekwonden. De verdachte is al vertrokken en de centralist van de meldkamer meldt dat ik thuis kan blijven. De verdachte van de steekpartij blijkt echter een vechtsporter dus geef ik aan dat ik mogelijk met mijn diensthond ook ondersteuning kan bieden bij een eventuele aanhouding.

De centralist vindt dit een goed idee en aangezien de verdachte niet uit Leeuwarden komt en mogelijk met het openbaar vervoer richting Burgum zal gaan, rijd ik gelijk naar station Leeuwarden. Het signalement

van de verdachte is redelijk opvallend, dus rijd ik de tegengestelde route richting het station die ik zou lopen vanaf de plaats delict. Op het moment dat ik de Oosterbrug op wil rijden, zie ik een persoon lopen die mogelijk aan het signalement voldoet. Hij ziet mij ook en doet zijn capuchon

op. Als ik hem passeer, valt zijn capuchon gedeeltelijk naar achteren en worden de overige kenmerken van het opgegeven signalement zichtbaar. Dit moet de verdachte zijn, het kan niet anders. Ik moet mijn bus draaien en houd de verdachte in de gaten via de spiegels. Ik word tegelijkertijd ook in de gaten gehouden; de verdachte kijkt meerdere malen achterom. Hij versnelt zijn pas en loopt de Nieuwe Oosterstraat in. Ik geef mijn bevindingen door via de mobilfoon aan de rest van de collega's die ook op zoek zijn naar de verdachte.

En dan moet je snel handelen. Ik rijd snel om via de Keizersgracht om vervolgens aan de andere kant de Kruisstraat in te rijden en net op dat moment gaat er een voertuig voor mij de straat in. 'Sjips dat is balen', denk ik. De verdachte rent, voortdurend achterom kijkend, in mijn richting. Hij schrikt als hij vol in het licht van

de personenauto voor mij staat. Ik zie aan zijn gezicht dat hij opgelucht is dat het niet de politie is, maar zijn blijdschap is echter van korte duur. Op het moment dat de personenauto hem gepasseerd is, staat hij ineens voor mijn voertuig.

Breston, mijn diensthond, heeft het nadeel dat als ik uitstap hij gelijk luidkeels begint te blaffen. Iets waar ik me regelmatig aan stoort en niet echt handig is bij, bijvoorbeeld, het benaderen van een pand waar ingebroken wordt. Nu blijkt het echter een voordeel te zijn: het eerste wat de verdachte vraagt is: "Zit er een politiehond in je auto?" Ik bevestig zijn vraag en hij zegt gelijk: "Ik geef me over, jullie zoeken mij inderdaad, ik heb X. net neergestoken." Na de bevestiging van zijn naam leg ik de handboeien om en geef via de portofoon aan dat de verdachte is aangehouden en dat de zaak onder controle is. Ondertussen komen meerdere eenheden ter plaatse en hun eerste opmerking is: "Hoe is het mogelijk, je bent nog maar net in dienst en je hebt hem al aangehouden." Ach soms moet je geluk hebben in ons werk.

P.S. Het slachtoffer is volledig hersteld van zijn verwondingen.

Activiteiten overzicht

IPA Nijmegen

Maandag 13 april 2020	Tweede Paasdag Voor de kinderen weer het traditionele Paaseieren zoeken in Bar-Sporthal 'De Heuvel'. Zie elders in deze Attentie. Zijn er echter te weinig kinderen opgegeven dat kan het helaas niet doorgaan.
Zondag 26 april 2020	Inloopdag Weer een gezellige inloop om elkaar te ontmoeten in Bar-Sporthal 'De Heuvel'. Door omstandigheden kan deze NIET doorgaan.
Zaterdag 2 mei 2020	Fietstocht de Maasheggen Fietstocht door de Maasheggen met bezoek aan het eil museum in Boxmeer. Start om 10.00 uur op het Weijersplein in Boxmeer. Onderweg wordt gestopt om het zelf meegebrachte broodje en drankje te nuttigen.
Dinsdag 21 t/m vrijdag 24 juli 2020	Vierdaagse Nijmegen 2020 104 Internationale Vierdaagse Afstandmarsen in de omgeving van Nijmegen. Vrijdag 24 juli vindt de afsluiting plaats voor de gasten van IPA Nijmegen in Sporthal 'De Veldschuur' te Malden.
Vrijdag 18 t/m zondag 20 september 2020	Kampeerweekend Kampeerweekend op camping 'De Oude Molen' in Groesbeek. Zie de informatie in onze vorige Attentie op bladzijde 11.
Zaterdag 20 oktober 2020	Bezoek Marechauseemuseum Bezoek aan het Marechauseemuseum in Buren. Nadere info volgt.

Anmelden voor bovengenoemde activiteiten via: evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl

Activiteiten overige oostelijke districten

District Arnhem

Opgave bij evenementen-arnhem@ipa-nederland.nl

Bijeenkomsten bij SIOS, Rietgansingel 117, 6883 DR Velp (tenzij anders vermeld).

Zondag
19 april 2020

Bezoek aan Brandweermuseum Borculo.

AFGELAST

Maandag
10 augustus 2020

10-Daagse reis naar Ierland.

Er zijn nog plaatsen vrij.

District Oost-Nederland

Opgave bij pm-oost-nederland@ipa-nederland.nl

Zondag
7 juni 2020

Fietstocht in de Achterhoek.

AFGELAST

Vrijdag
10 juli 2020

Met de stoomtrein en boot rondje Apeldoorn-Zutphen.

District Twente

Opgave bij twente@ipa-nederland.nl

Zaterdag
4 april 2020

Kleiduiven schieten in Haaksbergen.

AFGELAST

Vrijdag
22 mei 2020

Jeu-de-boules te Denekamp.

AFGELAST

Zondag
6 september 2020

Fietstocht in grensgebied Twente/Duitsland.

